

— Ще са стараж ; и какъто казахъ, увѣрена съмъ че ще доди.

— На какво са основавашъ ?

— На ревнивостъта ѝ.

— Какво ѝ си казала ?

— Казахъ ѝ че е направила голѣмо престѣпление дѣто е обхитила оногось, който бѣ общалъ на мене сичко.

— И какво направи тя, когато ѝ ты каза туй ?

— Тя са почуди, наченж да плаче.

— И . . .

— И най подиръ я убѣдихъ да ма придружи довечера да додимъ туку да чуе отъ устата ти, да ли я обича искрено супругътъ ѝ или са преструва.

— Склони ли тя ?

— Да.

— Тогась ще вы чакамъ.

— И общавашъ ли ми сполука !

— Сумнявашъ ли са !

— Треперж . . .

— Успокой са.

— Ахъ ! ако да можахъ да ти представя какво общатъ тѣзи гърды.

— Отъ ревнивостъ ли ?

— Че отъ какво ли друго ?

— Злочеста жено ! Но незабравяй да оставишъ пары за да купишъ потребното за *вързанъето*.

— Ето ! земи тѣзи кесія. Можешъ да са снабдишъ съ каквото трѣба. И ако сполучишъ да вържешъ любовта на двамата тѣзи супругы, бжди, увѣрена, че ще та награды както награждава една царица.

Вѣщицата пріе предложената кесія съ очи блѣснжлы отъ радость и испроводи младата жена.

---